

Arrest

nr. 199 320 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 25 september 2014.

De commissaris-generaal nam zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag niet in overweging. Zijn beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arresten nr. X van 24 februari 2015, nr. X van 30 juni 2015 en nr. X van 3 februari 2016.

Zijn vijfde asielaanvraag werd eveneens door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Hij stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zesde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de beschuldiging dat hij een collega, een moslima, zou hebben bekeerd tot het christendom. Hij voegt nu toe dat hij in Egypte deelnam aan manifestaties en vergaderingen van de liberale beweging "6 april", waarvan hij een actief lid was. Volgens de Egyptische autoriteiten zou hij dan ook "een agitator" zijn. Hij voegt nog toe dat zijn oom op zijn vraag contact zou hebben opgenomen met de NGO "The Egyptian Union of Human Rights Organization" (EUHRO) die naar al-Miniya kwam en een onderzoek voerde. Verder verwijst hij nog naar een aanslag die einde mei 2017 plaatsvond op een bus met daarin christenen op weg naar een klooster. De inzittenden kregen de kans zich te bekeren, wie weigerde werd doodgeschoten, zo geeft hij aan. Hij geeft aan te vrezen op zijn beurt slachtoffer te worden van islamisten.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt hij een rapport van EUHRO neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet of nauwelijks in concreto ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, doch zich louter beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op selectieve wijze citeren uit de bestreden beslissing, waarmee hij echter de bevindingen uit de bestreden beslissing geenszins weerlegt, noch ontkracht. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn taak heeft overschreden zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers zesde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

In weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen werd in casu door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende onderzoek gevoerd naar de omstandigheden voor koptische christenen en de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, Egypte. Verzoekers verwijzing dienaangaande naar een arrest van deze Raad van 4 september 2017 is dan ook niet ernstig, en zijn kritiek dienaangaande mist derhalve feitelijke grondslag. Overigens dient erop gewezen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwaarde heeft en ieder dossier individueel wordt beoordeeld, zoals ter zake geschiedt.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter (met andersluidende informatie) de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, met name de vaststelling dat de actuele situatie in Egypte niet kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-

refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 november 2017, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing artikel 57/6/2 schendt omdat de commissaris-generaal geen volledig onderzoek kan plegen zoals vereist door voornoemd artikel. Verzoekende partij licht toe dat in de bestreden beslissing zelf duidelijk wordt gesteld, en de beschikking dit overneemt, dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekende partij haar land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat de commissaris-generaal artikel 57/6/2 niet volledig heeft toegepast nu hij de verplichting heeft na te gaan "of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige en derhalve de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal geen volledig onderzoek heeft gepleegd, kan zij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld omtrent verzoekende partij haar zaak:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

(...)Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag vooreerst verwijst naar de motieven zoals door u uiteengezet in kader van uw vorige procedures en waarbij u stelde problemen te hebben gekregen omdat u er van beschuldigd werd een moslima tot het christendom te hebben bekeerd (verklaring meervoudige aanvraag, dd.07.06.2017, punt 15). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat deze problematiek reeds ongeloofwaardig werd bevonden in kader van uw vorige aanvragen en het louter terug verwijzen naar dit gegeven vermag dan ook geen ander licht te werpen op deze eerdere appreciatie. Ook uw plotse verklaring een actief lid te zijn van de beweging '6 april' en in kader hiervan deel te hebben genomen aan manifestaties en vergaderingen en bijgevolg door de Egyptische autoriteiten ervan valselijk te zijn beschuldigd een oproerkraai te zijn kan hierin geen verandering brengen. Immers hebt u hier in de loop van uw vorige asielaanvragen nooit eerder melding van gemaakt. U stelt gedurende uw interviews in België nooit de kans te hebben gekregen hierop in te gaan (verklaring meervoudige aanvraag, dd. 07.06.2017, punt 16), doch dit gegeven is totaal niet geloofwaardig. Zo werd er u immers tijdens uw gehoor in kader van uw eerste asielaanvraag, door het CGVS expliciet gevraagd of u lid of sympathisant was van een politieke/religieuze/sociale groepering en gaf u enkel te kennen dat u actief louter tot 'het religieuze domein' beperkte. U geeft uitdrukkelijk aan binnen de politiek niet actief te zijn, maar u zou wel uw mening ivm. christenen geuit hebben, niets meer en niets minder. Bovendien werd er u in de loop van uw opeenvolgende asielpcedures telkens de kans geboden te vertellen op om welke reden(en) u een nieuwe aanvraag indiende en hebt u in kader hiervan evenmin allusie gemaakt op uw activisme. Moest u uw activisme een dergelijke grote rol toekennen als u nu wil laten uitschijnen, - u stelt nu immers dat dit ook een reden is waarom u niet naar Egypte terug kunt keren - dan is het totaal niet geloofwaardig dat u dit niet veel eerder ten berde heeft gebracht. Bijgevolg kan hier, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal geen geloof aan worden gehecht. Het door u neergelegde rapport opgemaakt door EUHRO dat uw problemen bevestigt vermag hier geen ander licht op te werpen. Immers heeft een dergelijk rapport enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Meer nog, uit dit rapport blijkt dat de aanklacht dat u een moslim-collega tot het christendom zou hebben bekeerd louter een voorwendsel was om in uw hoofde problemen te creëren, de werkelijke reden was uw politiek activisme en uw aanhoudende vraag om de grondwet aan te passen. Ook dit gegeven onderstreept andermaal het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen. Immers, nergens hebt u in de loop van uw verschillende procedures ook maar ooit de link gelegd tussen uw politiek activisme en de tegen u geuite aanklacht van bekering (zie vertaling rapport EUHRO). Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat dit rapport ter uwen behoeven werd opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat betreft uw verwijzing naar de aanslag op de bus waarin christenen werden vervoerd, alsook uw vrees slachtoffer te kunnen worden van islamisten dient opgemerkt dat uit deze verklaringen op zich geen gegronde vrees

in de zin van de Conventie kan worden afgeleid daar u een dergelijke vrees dient te concretiseren, wat in uw hoofde niet het geval is. Het CGVS is van oordeel, en zoals ook is gemotiveerd in een onderstaande paragraaf, dat het loutere feit christen te zijn, niet volstaat om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. (...) Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...) De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat “Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn taak heeft overschreden zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers zesde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.”

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal *in casu* bij zijn beoordeling alle nieuwe elementen heeft betrokken die door de verzoekende partij worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. Verzoekende partij haar huidige zesde asielaanvraag werd dan ook niet ten gronde onderzocht.

4.3. Bij gebrek aan elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, zoals *in casu*, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet het asielverzoek niet in overweging en oordeelt hij op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting als zou de commissaris-generaal artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet volledig hebben toegepast nu hij de verplichting heeft na te gaan “of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”, kan niet worden aangenomen. De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking van 27 november 2017 waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande. In zoverre zij kritiek uit op de bevoegdheid van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing duidelijk op wordt gewezen dat *“Het CGVS (...) in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...) Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.”*

Het feit dat verzoekende partij het (inhoudelijk) niet eens is met het oordeel van de commissaris-generaal dat in haar geval een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en de door hem weergegeven (formuleringen inzake zijn) beperkte bevoegdheid en bevoegdheidsverdeling in dit

verband, neemt niet weg en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat *in casu* de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende zijn oordeel dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement op een met redenen omklede wijze heeft geveld, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft aldus, in weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk de hem door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichtingen nagegaan en op een met redenen omklede wijze gemotiveerd "of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement." De door de verzoekende partij opgeworpen argumenten en kritiek (wetskritiek in wezen, nu verzoekende partij de door de Vreemdelingenwet opgelegde bevoegdheden en bevoegdheidsopdeling aan de kaak stelt) werpen geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 27 november 2017 wordt vastgesteld. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS